

Conor Lauesen, Ph.D.
School of the Art Institute
SAIC
Lecturer
Claues@saic.edu
Cnlauesen84@alumni.stanford.edu
Summer 2019-2026, ongoing

1.

FIRE : Cái Lửa Trại, lại còn bật Lửa tiếp

Mới Đi Du Lịch, Vịnh Hạ Long

/chả có ai nữa ngoại trừ **nhóm mình 2005**

ở bãi biển. – Vọc Cát là phần nhỏ xiêu .

Hồi Xưa thì Đảo chính chưa có j hết

chúng mình tạo ra một lửa mừng, chắc đáng lẽ tao nên gọi nó là LỬA Đốt rác

Dù sao, buổi tối đó là bữa tiệc lớn * tiệc ngoài trời

Phạm vi hoạt động

CAT BA – FIRE, before the flood.

Rồi tình đầu tới, buổi tối đầu tiên

Em thơm và ngây như là muối sấu riêng

Tầm khoảng 2005 thì Vịnh Hạ Long vẫn còn nhiều khu vực mà **con người nhân loại** chưa được hoàn toàn khai thác. Coi như hồi đó các loại sự lợi dụng với lại đầu tư từ nước ngoài tới nước mình nó . Lần đầu tiên tôi thăm chỗ đó

Sự tình khiết

Nói chung những cái đảo nhỏ xiêu hay to lớn, bãi biển dài rộng đẹp để kể cả mấy vịnh nhỏ biến mất

Có thể nói rằng ngoại trừ mấy người Hoa và ít chiếc tàu thuyền đi với khách hàng Hàn Quốc

2

39 Ngươi, A Truck Gone Wrong (2019)

Only a few days ago in early November the tragic news was confirmed: What to call the event? A tragedy? A finding? A global catastrophe?

In Essex, England, 39 bodies were found in the back of a refrigerated truck on October 23, 2019. As the international news disseminated, it was reported that many of the victims were from Vietnam. At that instant, I think most everyone—Vietnamese citizens and foreign nationals, immigrants and refugees, migrant workers and other family and friends long displaced from the motherland—premonitorily knew that most, if not all, of the 39 deceased surely had come from Vietnam.

It was shortly thereafter confirmed that indeed all of the fatalities were Vietnamese, the victims ranging in age from 15 to 44; a disproportionate number coming from Ha Tinh and Nghe An provinces, two border states in the northern central region of the country.

A young girl named Pham Thi Tra My from Ha Tinh was one of these many forgotten people. Her photograph, a portrait reproduced in the NY Times, is now one of the final remaining traces of this young woman's life.

This picture shows a scene all Vietnamese know too well. A picture of a young person placed on an altar—this spiritual tableau festooned with flowers and candles, teacups and offerings—as her parents reverently stand afront to mourn their young daughter. It doesn't make any logical sense. Politics and power, economics and money opportunities aside, this young person deserved a chance to experience the world.

Perhaps even more harrowing, her short life came to a jarring end with a muted announcement: an apologetic text message to her mother, her voice but a memory unheard, a quiet plea from the other side. "I'm sorry mom, my path abroad didn't succeed." Trapped in this ice van and surely near the end of her harrowing journey and unimaginable asphyxiation, she wrote these words to her mother, her *ba*, her *ma*.

To recite her words in Vietnamese is too much. This final note, a short sentence replete with both solemnity and failure, in some way seems to condense the pathos of this entire collective tragedy into a few simple words.

Pham Thi Tra My, one of the 39 people found dead in a truck in Britain last month, wrote: "I'm sorry, Mom, my path abroad didn't succeed." Minzayar Oo for The New York Times

Some people in this country, America, know this; or remember this. They read the news. Trusted the media. Frozen attention staid to the monstrous catastrophe that is *living*—struggle and sorrow and sweat—for so much of the developing world. As mere passive onlookers, and belated witnesses; distant observers of social calamity and collective global tragedy, the sorrow is unimaginable.

Death of epic proportion. The visual horror alone is enough to make one quake, jarred out of the malaise that is the 24/7 news-cycle. The 39 persons—now bodies found—certify asphyxiated and frozen Vietnamese, were uncovered somewhere up north in a tiny area of England; people trapped. Now painfully asleep in some mobile vehicle of terror.

39 bodies strewn horizontal, languid. Box people. First boat people. Their deaths imagistic, corpses now preserved in some oversized shipping container. A cemetery of splendor in a

refrigerated truck. The coterie of bodies. An announcement? What kind of pronouncement follows the wake?

There are other Vietnamese places around the world, Viet Khieu in European city hubs, refugees in Malaysian camps, laborers working ceaseless in Japan and others living in middle blank spaces throughout the globe. Continental Vietnam and Pacific theatre that also, too, do and will remember this tragic event. More than a lost mist and faded memory, a cloud removed into the future with fog remains.

*NOTES continued:

Pham Manh Quynh, a young, good-looking and affable musician and popstar from Vietnam Likeable, kind (trong hien),
About seven years ago Quynh said he wrote the song for all Vietnamese family and workers,
All over the world

Three weeks ago, his friend performed the song.
The MC introduced the performer and number
The sound starts, and the song follows. It's a haunting melody, a set of notes and minor chords reminiscent of *Phantom Thread* or some other contemporary, somber classically attune and minimalist orchestral arrangement.

Think struggle: the American actos Daniel Day Lewis pathos, a thin wire shriek of a cello crying from the other side of silence. The sound is remote and Celtic-ally romantic, at once both melancholic and attune to a pentatonic mysticism. "*Nguoi toc bac, tien ke dau xanh*"

39 nguoi
Chot ra
ai ma nghe duoc cai tin do
thi bi xuc dong qua nhieu

chac can thong tin do gan nhu la nhung s
mot cau chuyen ma toi tung nghe noi.
Doc

Pham Manh Quynh co viet mot tac pham
Toi hay nghi rang
Khong the phu hop hon
De tat ca Chung ta chia se
cau nguyen binh anh
cho nhung giac mo doi doi, tre tuoi

2. FIRE : Cái Lửa Trại, lại còn bật Lửa tiếp

Mới Đi Du Lịch, Vịnh Hạ Long
/chả có ai nữa ngoài trừ nhóm mình 2005
ở bãi biển. – Vọc Cát là phần nhỏ xiếu .
Hồi Xưa thì Đảo chính chưa có j hết

chúng mình tạo ra một lửa mừng, chắc đáng lẽ tao nên gọi nó là LỬA Đốt rác
Dù sao, buổi tối đó là bữa tiệc lớn * tiệc ngoài trời
Phạm vi hoạt động

CAT BA – FIRE, before the flood.

Rồi tình đầu tới, buổi tối đầu tiên
Em thơm và ngây như là muối sầu riêng

Tầm khoảng 2005 thì Vịnh Hà Long vẫn còn nhiều khu vực mà **con người nhân loại** chưa được hoàn toàn khai thác. Coi như hồi đó các loại sự lợi dụng với lại đầu tư từ nước ngoài tới nước mình nó . Lần đầu tiên tôi thăm chỗ đó

Sự tinh khiết

Nói chung những cái đảo nhỏ xiêu hay to lớn, bãi biển dài rộng đẹp để kể cả mấy vịnh nhỏ biến mất

Có thể nói rằng ngoại trừ mấy người Hoa và ít chiếc tàu thuyền đi với khách hàng Han Quốc

3. The National Orchestra

Sunday, October 10, 2011. It was the first time the Vietnamese National Orchestra had played in America. There was something special looming: the autumn skies were balmy, Carnegie Hall was seemingly filled to capacity, and a calm effervescence hummed in the theatre's insulated *baroque* chamber.

Strings plucked and tweaked and tuned; violins, cellos and viola's each finding their own inner ear – a rightful pitch. Then there were sighs, a sign from the willows and the reeds; the oboe's stillness, gliding buoyantly beside a cloud as it so magically does in Mozart's

The Vietnamese National Orchestra (VNSO): national anthem, Vietnamese ,
Then, Samuel Barber.

Vietnamese sensibilities, decisions, humility.

Even now, as I sit here typing with Samuel Barber's 1936 musical masterpiece, '*Adagio for Strings*,' playing in the blank space that always lingers in the atmosphere of the writer's den, I can feel so vividly the *presence-ing* of that October afternoon.

Barber's lugubrious orchestral arrangement howls overwhelmingly today; the VNSO sublime performance of the piece... This master work of art subsumes; standing alone *Adagio for Strings* moves, strings ebb and flow through valleys with no end,

The palpability of Barber's composition, finished in 1936 but first performed 1938 – live in a New York City studio, conducted by Arturo Toscanini and broadcast live radio, haunting my memory and subsuming the chatter of my computer's keyboard.

Alexander J. Morin writes: *Adagio for Strings* is "full of pathos and cathartic passion" Barber's piece has a timeless melancholia; the piece waves gently: never ceasing to hold, refusing to either climax, crescendo or droop, '*Adagio for Strings*'

*NOTES continued:

Two monumental moments in American history were commemorated with Broadcast over the radio at the funeral of President Franklin D. Roosevelt
Broadcast over the television at the funeral of President John F. Kennedy
Jacqueline O. Kennedy prepared a concert of '*Adagio for Strings*,' performed by the National Symphony Orchestra to an empty hall the Monday following the President's assassination.
Numerous funerals, television shows, movies.
Most salient here may be the presence of Barber's music in Oliver Stone's film, *Platoon*.

4. Street Cleaning, Hanoi Brooms

Noi means in. Or sometimes it does. The word often gestures towards something internal or inside (as in (*noi dia* or *noi that*, *noi tam* or *noi nbap*), but in this photograph the romantically arabesque *Noi* script is on the out, hanging blank at the edge of the frame. As if to crisply outline a final border wall beyond some unknown faded veil, this iridescent *Noi* barely outside buzzes still, a neon white sign drapes on the pictures effervescent edge land: a murky whited brightness in the dark hangs just below and askance a pink plastic lotus bulb.

5. Hue Castles and Dragon Waterparks

I visited Hue again sometime in 2015 and one night along the Perfume River I had a dream of a colossal waterpark. Or, as it turned out, it was a story of a memory that was more specifically about a dragon and a lake—a truly pitiful adventure-day-camp kind of folklore. Nevertheless, as it turns out, the fantasy must have originated in a conversation or an eavesdropping: the abandoned waterworks was only a few kilometers outside the center city.

So after a slow summer night's end, I decided that tomorrow I would set out to find this forgotten water park. In hindsight, I guess some sliver of the wind nudged me far enough along and I just sort of gave in.

The whole story is too long to retell in full, but in brief: after about three hours on my motorbike and having traversed no more than a five-kilometer radius I found a huge,

ominous, rusted gate. A number of older local men were sleeping the late afternoon away, two were playing cards with beers and cigarettes.

“Park is closed,” they told me. Too dangerous. No security. And off-limits mostly due to the troves of reckless tourists trying to light a bonfire there, or find an alligator or swim in some toxic, human-made resinous water. That made sense to me. So I sat down and chopped it up for a while. *Chem gio* is what they call it in Vietnam: “to cut wind,” or in other words to play with language, and toss around words, unabandoned and carefree. It’s fun. And engaging. Soon enough, however, I took out a few books from my bag and explained to an older gentleman (who seemed to occupy some sort of authority position) that I was doing research about Thich Quang Duc. And Buddhism. And Hue. And 1963.

That’s a lot to process and a lot to say to a stranger in the woods who isn’t overly keen on one’s desire to cross a gated threshold. Duc and Buddhism and 1963, sung in any kind of unison, often elicit suspicious looks and mistrustful gazes from the entire gamut of Vietnamese nationals (northern or southern, urban or rural, central or overseas). Religion, immolation, and protest are each in their own right sensitive topics around here, and when voiced together it can feel like simple dialogue is laced with rocket fuel.

But conversations around Hue, for whatever reason, can at times feel different, and the more I have dialogued about Duc and Buddhism over the last years, the more I’ve come to decide that precarious “national” histories often have a different tenor for people around the city and province. Comrades here seem as likely, indeed, to remember the Americans (and South Vietnamese moment of influence in the 1960s) with a greater kindness and time to pause than one may expect.

Personally, I’m sure also in some way older Vietnamese men like to talk with a foreigner—an American at that, and one from a younger generation—about a 1963 moment that remains so resonant and deep.

Either way, to my fortune, after some further banter, a bit more finagling, and probably too much fibbing, we worked something out: I could go in the park.

Quickly.

And only to see the dragon.

As if I knew what that even meant. As if seeing a dragon was a goal of mine.

Regardless, I was in, thanks to this kind-enough group of older guys.

“Come back, don’t take too long,” they each said with an incantational tremor. That was the tune.

I smiled and started my walk into the park. It must have taken ten minutes before I even saw any semblance of built structure, or remnants of material culture. Figure c.2 is what I eventually first came face-to-face with. Pun intended, given how uncanny the whole park soon became. I thought it was strange: an atlas mirror of sorts, or an out-of-place Aztec shrine situated at the base of a staircase that led nowhere except the massive bronze sculptural arrow-leaf visible in the background.

I was disappointed. It appeared as if old man *Bac* (a term of reverence, denoting age) at the portico entrance had been right about things. Nothing was here. Nothing left behind. Ah well. I kept walking.

And soon enough again, there was a jolt. Some strange, aggravated noises faintly began to echo, and I realized a large troupe of global-trekkers (numbering nearly a dozen, many riding souped-up military-grade motorcycles) were harassing a lone security guard at a totally different entrance area. Feeling for the overwhelmed resident park ranger (since I myself was both terrified and put off by the motley bunch), I decided to put my head down and tiptoe away. It was sudden, and impromptu.

I was onto something, I thought. Or it felt as if I might be stumbling onto something. And when I finally dipped my head behind a small mound of grass to evade the group's eyeline, I was riveted. That much is true. For some reason, the tiny little gesture felt monumental, as if escaping from the visual terrain of these baboon travelers might slip me into an otherworld of time, where an elision of sorts could occur.

It couldn't have been more than half a minute later that I saw an abandoned colosseum-amphitheater in the distance. It spooked me to the core. I realized this "dragon" I'd been hearing about must be buried on the far side of the lake, submerged possibly, perhaps in a marsh somewhere along the farthest-back edges of foliage along the horizon. This was getting complicated, compounded by the roar of motorcycle engines I noticed behind me. The posse of foreigners had eluded the sole security agent and were racing like Hells Angels along that same border frontier to the park.

My adventure was over, I figured. I didn't want to get caught up with the prickish tribe of looters trampling along their Lonely Planet universe, or disrespect Bac back at the main entrance by taking too long. I walked the other way. But then.

Lost, and thinking I had made the correct U-turn about ten minutes on, I was out-of-nowhere hit with a bolt of lightning. A dragon. In shock, I held its vortex stare, but was doubly jarred from my senses. Before I could catch my breath, brace my knees, or squeeze my nose, a second blue countenance emerged. I had a front-row seat, and it was petrifying. It really did feel like a dream, even if at first it arrived as more of a nightmare.

I'm sure there is a reason—in fact, I'm certain—why a facsimile light-blue ceramic iteration of Duc's 1957 Austin Westminster Sedan is situated in the back corner of an abandoned water park somewhere outside the city limits of Hue. Uncovering those details will be a different project. For now, suffice to say I was humbled, harrowingly. It was as if some inverted version of American sublime was permeating my skin, albeit a fright ensconced in the verdant ecology of Hue's tropical canopy, an anxiety swarming with the fractures and fragments of lost dragon palisades and forgotten Buddhist shrines.

For a moment, a sky-blue car kissed the nose of a pink-quartz dragon. A few days later I left Hue.

6. Cơn Bão Katrina, Mùa Hè 2005

Tầm khoảng giữa tháng tám năm 2005 tôi mới đến **xuất hiện tại** Hà Nội.

Khi tôi xem lại cuộc chuyển này thì coi như **sự**
phiêu lưu này đã thay đổi hẳn
Cái đường đi
Phía hướng của đời sống mình
Với lại những chuỗi ấy mà theo dõi

Cơn gió lốc đẹp và hấp dẫn cũng

Đó không chỉ là lúc đầu tiên mình sang VN mà lại còn hơn là lần đầu **mình** thăm Á Châu
ra Đông Nam Á

Đây cũng là sự bắt đầu **Khai giảng của *khởi động**

Có vẻ như chỉ mấy ngày sau
Dù tôi vừa mới ra nước thì mình nghe nói

Cơn Giông Tố này bao trùm cả thành phố NO lẫn mấy thị trấn nhỏ

Nó lớn hơn mạnh hơn ngay cả ác hơn những gì mà người ta có thể tưởng tượng được.
Vả lại

Coi như ngay lập tức toàn người dân bên Mỹ đã có sự hiểu biết rõ ràng về các cái tác động
Dù sao chắc chưa có **ai được dự đoán > tính đoán** những phạm vi ảnh hưởng
nó

thảm họa thiên tai này có tới cỡ
Kéo dài quá lâu rồi chẳng

Tuy nhiên trong vài ngày sau cơn mưa đã kết thúc
Đáng lẽ các cái nhiệm vụ và cấp cứu
Xem ra nhà nước Mỹ
Tập đoàn Quân, Quân Đoàn
Nỗ lực cứu trợ thiên tai (disaster relief)
Chúng nó đều được cấu thành > constitute, compose
Bộ
Các Đơn vị
Kỹ sư Quân Sự

NEW ORLEANS--Đặt câu hỏi về mối?? quan hệ con người – chẳng hạn, liệu có phải
toàn dân Hoa Kỳ phân biệt đối xử // phân biệt chủng tộc
giọng tố gió mạnh, mưa

Cái tăng nhận thức... nó như thế nào...
Nó không ảnh hưởng đến
Hình như nó chưa từng đến...
Tham chiếu
Có một phép ẩn dụ Tôi tâm đắc...
Xin Quý vị khán giả, Đừng trù trừ
hơn ai hết thì chắc nó hiểu rằng
Đừng xem nh

Hồi đó—cách đây sắp gần hai chục năm rồi mà thành ra trong vòng thời gian đó

khá là lâu rồi, **thực chất**—các cái quá trình

nếu ai cần phải liên lạc với nhà mình ở nước ngoài thì

Tóm lại sự việc đi trên mạng rất là khác **thời** hiện giờ hiện nay.
Thứ nhất

những gì liên quan tới cái mạng xã hội hoặc công nghệ dữ liệu

huống chi
chẳng có ai lo lắng về những dữ liệu
sự riêng tư
như một công ty lớn cực mạnh như Google sẽ lấy được

Nhóm Chữ từ ‘anh hùng bàn phím’ nó chưa từng xuất hiện
Thay vì đó hồi đó có lẽ cái cụm từ
‘Anh Hùng xa lộ’ nó lại
là tiếng lóng còn khá là phổ biến

Sau khi cơn bão lụt này trôi lại thì coi như một vài ngày đầu tiên sự thấu hiểu **hiểu biết**
của ai cũng quá là nhàm... Chẳng lẽ
thì y như

ăn miếnng trả miếnng
có qua có lại

7. Ký Túc Xá A2, 25... Bách Khoa: Cái Cổng Chính *(mà có phải NA TA XA)
A2 25... Bách Khoa
Đáng lẽ tao vẫn phải khai báo

Xin Quý vị khán giả
Lúc Tôi mới ra

xuất hiện / **sang** / **ra mắt**
ở **tại** HN thì mình chả biết j hết

Thế nên
leo CÂY,... Thí dụ
mà lúc đó
Cổng Chính

Chắc, cái tình huống này khá là bất ngờ chứ
Thế thì

Leo Cổng Chính Cũng coi như là
Phương kế cuối cùng
Ai mà đoán được đã rằng—nó bị đóng cửa từ 10h
Tôi có phải dự trù mọi tình huống

Dù tôi thấy khá là xấu hổ ... đến tới hơi hơi bị **mắc cỡ** chứ
Hồi đó...
Tôi đành phải làm thế

Dạo này anh thường thường tự nhủ:
Làm sao mà anh lại bị **mắc cỡ**
Mắc cỡ trước mặt mấy chú làm nơi bảo vệ như vậy.., nó tsắp xếp mã chiếc xe
máy và lại trông xe máy từng **mỗi** qua đêm đến nổi khuây luôn

Câu hỏi này thì nhiều khi anh không thể /không được trả lời tốt hay đầy đủ
Hoá ra cái đó do tính cách mình; là **tình cảm** nồng ấm—
Phải chăng **mãi tôi cảm thấy vừa ngây ngô vừa ngây thơ như vậy hay sao? Chẳng lẽ

Nào.. dù sao//giờ đó--**mình tự quyết định rằng**--miễn là tôi tìm cách nhẹ nhàng để mở
ra Cái Cổng Chính đó hoặc leo lên leo xuống **như là con khỉ chẳng hạn** cái bức tường này thì
trường hợp khó chịu này sẽ chấm dứt,
và kết thúc chứ

Chừng nào tôi có hai chân mình kể cả hai bàn tay

Tôi nhớ từng giây mà mình mới được đứng lên và từng bước ra trên bức tường ...
Liệu có phải là Quyền ưu tiên privileges/priorities ra vào **cổng chính**
Chỉ tựa vào một vài ng chứ

Chẳng lẽ lại các cái hoạt động bừa bãi đã man vì tôi. Kh?..? was that actually my fault?

Thứ bậc—Anh chị em; Cô Bác Chú; Ông Bà Già chả có nghĩ j hết chứ
Condition of sorts

Nói Tắt

Khi tới đây thì lúc nào mình cũng thấy bối rối, → đặt nhiều câu hỏi rất là
Vớ va vớ vẩn

Cho dù tình cờ hay cố ý

Chương trình năm đó có quá là ít người

Các bạn bè cố nhớ rằng thời lúc đó.

Các bạn đồng chí cứ hình dung tưởng tượng là tình hình

Cũng được xem ra bối cảnh trên đường

Các lệnh pháp mới như Mũ Bảo hiểm /

các cái đó soi chiếu ánh sáng của văn minh chứ

Văn Minh Văn miếu j... ã văn hóa văn hiệc MeeeeE LOL

Dù sao,

Nhiều khi Chương trình này rất là đông chứ--chẳng hạn 20/30 sinh viên mà..

Ai cũng bị bắt buộc cần phải tuân theo người ta, ngay cả tham gia các cái

hoạt động chán nản

Bất chấp

Có gì mà lại không thích nào

8. Billboards – những cái bảng quảng cáo / nó mới xuất hiện từ vũ trụ nào (2014)

Bảng hiệu

Nhiều khi chúng ghi ra

Ra mắt

quảng cáo /

-- Tôi lại ‘nhắm mắt và hồi tưởng’—chả có đâu mà dài ...

biển hiệu

Dù sao đi nữa chắc **tụi mình** phải nhận ra

và đối diện với sự thật nó: rất cuộc., Cái j cũng phải thay đổi chứ...86 thời báo cấp, đổi
mới—khơi ngọn lửa từ

Tuy nhiên, giả sử cuộc khủng hoảng này chỉ diễn ra trong đầu mình — cuộc khủng hoảng
có phải nghiêm túc như chiến tranh giữa Nga và Uk—

mà thay vì là quá trình của các tấm bảng quảng cáo vừa to lớn vừa màu sắc. nó đi song
song với đường quốc lộ

tôi cho rằng Trên thực tế chúng nó mới xuất do các cái biến pháp mới thực hiện và
những chương trình chính phủ đặt lên từ 2 nghìn khoảng tầm 10..

Dù gì // Đối với bản thân mình.

Chắc đa số người dân—cho dù nó là Bà Con Cô Bác ...
nếu các bạn mình hãy để ý—
thì ai cũng nhận thấy được tình trạng này khá là ấn tượng .. mình tự nhủ **bụng bảo dạ** ...

Ua các tấm bảng quảng cáo đến từ đâu...và nó có ý nghĩa j
Nói kiểu khác như này...

Hiện j. ... // sáng này hoặc một buổi tối nào đó... Hãy nhìn thấy xung quanh mình và cố
hình dung ra những khu vực công cộng từ hồi xưa--chẳng hạn, thời bao cấp,
hay thời mà cả quốc tịch vn mình
b nước Mỹ cấm vận .

Hoặc cứ tưởng tượng là không khí với lại phong cảnh đường bộ khi mà đất nước mình
mới phát triển lên...Họ nói cho rằng VN chưa tới hạn trình độ ... , kể cả bao nhiêu người có đầy
yếu tố văn minh mà liên quan tới sự hành xử

thực ra, nhằm trả lời cho các cái chỉ thị này khá là phức tạp do ai mà hiểu được rõ Phong
cảnh đường bộ như sao.

Người lạc quan có nghĩ là...
Thế còn ng bị quan thì nó lại mang một quan điểm riêng
Dù sao

Trời ơi. Bố thằng Tây mà biết .. và mặc dầu tôi có khuôn mặt khá là đẹp trai còn với làn da
khá là mỹ trắng như ngọc .. Tao có phải là Ng Tây giản dị đâu mà

Xong rồi, phải chăng tôi b một ng điên duy nhất // thế thôi... Liệu nào mình gặp nhiều
thử thách hay sao.

Thì coi như các góc nhìn và sự bày tỏ của Tý cực kỳ chán và ... sến
Mà xin, quý vị, đầu tiên., trước mình đưa ra nhận xét **xấu xí xấu xa** như vậy và phê bình
nặng nề, thì chúng ta hãy nghĩ cho kỹ đã

Danh lam thắng cảnh

Ta phải nói thôi, nó không phải danh lam thắng cảnh như ta **mong đợi (expecting)

Và ngày
COVID—Tuy Nhiên, trước hết
thì hiện giờ thì chúng mình cần phải đề cao cảnh giác.

9. Purple Glasses and Black Backpacks in the Philippines

She was tiny and singing a familiar tune through the security line at the airport in the fall of
2016.

Hopping with such nonchalant luxury and grace just did not square with the wiry frame of
her seven-year-old self. It was more than child's play. It was some kind of secureness and placeness

in the larger world of adults. That kind of disjuncture was surely the most immediate impression; witnessing the flight of fancy and playful fashion of this youthful child of wisdom.

To be more precise—measured and accurate, casual and proper—each of her bouncily skipped steps, with little heels and shoulder at times only barely gracing the revolving rubber edge alongside the airport escalator, were infused with such a whimsical integrity, as so that one would have never assumed the petite diurnal creature with purple glasses and an oversized ‘Elsa’ back-pack to be a zealous Chicago Cubs fan, the song “Go Cubs Go Cubs.”

Across the strangling airport gateways she carried herself with an almost haunting sense of confidence, security and interiority, as if the worrisome hum of adults and police buzzing metal detectors was but a distant galaxy.

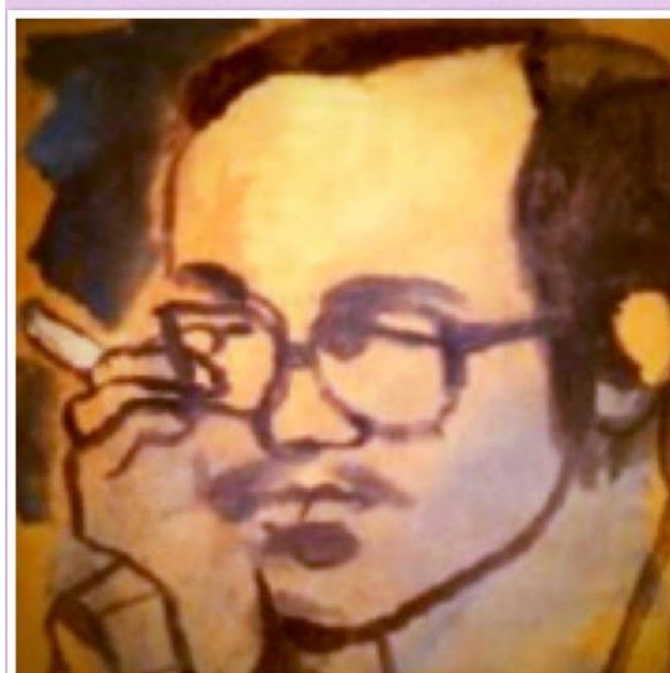
It was November: days before the Cubs had just won the world series and Donald Trump was still only a bum candidate.

This was part of the scene in the Seoul Airport, all framed through the wiring swagger of an earnest young buck heading home to the Philippines.

So, it seems the story was already about a buoyant global spirit; some playful sensibility that lives on the heels of borders, underneath cement plastic and tiny metal seats. Skipping rope and hollering one in the same breadth:

10. Trinh Cong Son, historian as a *somnambulating priest*

To walk through the valley of sorrows, or to see and hold some perfume river of forgotten dreams, hilly landscapes scratched to dust in one puff-the-magic dragon orange stained cloud of hissing steam:

11. *On Earth We Are Briefly Gorgeous* (2019-2020winter)

On Earth We Are Briefly Gorgeous, Ocean Vuong’s first novel is a poetic work of fiction, an interstitial cosmos of literary grace and fluid prose.

The romantically melancholic title of Vuong's novel

12. Two Sisters

It was somewhere near the Opera House. In a time before the rampant deconstruction of tiny communal living quarters, tenement houses and vibrant street life. The construction of faux-crystal palaces fronts surrounding the edges of the lake was still nascent.

The sisters together help to run a small mobile store on the street; working daily both early morning hours and late-night shifts. The oldest sister Ba Huong was roughly 65, her job to park motorbikes and make sure things are straight, secure and stable. She sits and watches. The younger sister U Tuyet, is in her late 50s and sells various products. Tuyet has a mesmerizing voice, and constantly sings national songs, folk tunes, and ethnic lullabies.

One night I stopped by the shop. It was late and I was tired. She asked if I wanted to bathe my feet in the bucket. I agreed.

*NOTES continued:

Remnants of huge vats of tea and ginger candy she makes seasonally for the community. She told me she bathes her own feet in these kinds of liquids weekly. I felt very grateful to experience something so intoxicating and intimate.

The gingery water remains were like a soft cloud of surrounding my feet.

Anyways, their space on the sidewalk is stable enough, the cabinet housing their goods, connected crates, pots, kettles each mobile. This moveable cart of tiny plastic is a stationary cabinet that contains their array of local products: tea, cigarettes, instant noodles, watermelon seeds, loose tobacco, toothpicks, lighters, Red Bull, beer and chewing gums. Basically, groups of people show up with hopes of decompressing and sitting down for a while.

People of all ages, 18-60s, sit and chat, typically spending anywhere between 30 minutes to a few hours just passing time. Because of this, the two sisters are in constant dialogue with the

community and are privy to witness a unique calm within the frenzied urban pace of life. It is a great spot for anyone to learn and observe.

Though the sisters are some of the most 'Hanoi-Man' people I've ever met, they are originally from a country province near the sea called Nghe An; a place where Ho Chi Minh is from, as well as many other nationalist and revolutionary Viet figures. They both take great pride in this. That said, they've been in Hanoi for over four decades. I've been fortunate to go on a few local excursions with them, spend the long TET lunar new year in their home, get to know U Tuyet's son.

On different occasions they have both shared with me a feeling of deep sorrow that continues to run through culture Viet Nam. This is not only the remnants of war, the sadness and turmoil of deceitful national narratives or contrived mythical glory days of a deep past; it is also the pathos of quotidian life--labor/suffering/responsibilities--that everyone must follow and accept in a communal culture like the Vietnamese. Social expectations are intense and a continual high-octane kind of living makes the system run smooth. They each on many separate occasions have often talked about the complicated meanings of this melancholy as something embedded in the pace of life.

Almost everyone is engaged in doing something--especially the folks who work and live on the streets: soup sellers, cobblers, motor bike drivers, sandwich makers, tofu stalls, rice crates, tea makers, coffee stands. This burden especially heavy for women. Even more precisely, the huge demographic of women who survived through the war years (1954-1979 basically) and remained relatively unbroken, today often have little formal education. Nonetheless, their struggles and work are a glue to the community. Ba Huong and U Tuyet epitomize this.

Perhaps most interesting however, is how any descriptions of pain or strenuous daily life is always also noted by the love they both have for Viet Nam. The deep affection and meaning *this* idea--Vietnamese people, culture, solidarity, peace and safety--resounds in the deepest reservoirs of their hearts. Vietnam is *everything*. Whatever Vietnam even can mean or signify; which is to say that Vietnam is always an idea, is always multifaceted, and is precariously near the fluidity of perspective--similar to something like Myth.

It is the strangeness and profundity in this above-noted kind of paradigm that is often almost incommunicable for anyone visiting the country. This is even the case most who foreigners have spent decades living in Viet Nam. It is under these kinds of terms that I have been humbled by the families

9. Charlie Chaplin

Charlie Chaplin continues to have a curiously robust influence on contemporary Vietnamese culture, the art world most specifically. Consider Vũ Dân Tân's body of work and myriad representations of the great comic actor.

Why is the great comic actor Charlie Chaplin a figure of such allure and respect in Vietnam? What kind of artistic sensibilities and political values are revealed in his brilliant body of cinematic work? How did Chaplin's radical politics, solidarity with socialist values, and commitment to his art resonate with a Vietnamese body politic in the early 20th century?

This all reminds me of a further

In fact, a recent trip to Cuba confirmed a premonition I have long held: There seems to be something about Chaplin's sensitive worldview and profound humor that resonate with the Socialist politics in the tropics, Vietnam and Cuba alike. Perhaps this gravitas has to do with the acumen and subversive nature of his silent comedy, think *Modern Times*; but it also seems as much to do with a levity that only humor can evoke when addressing tragedy, a warmth and nearness that the daily-life of particular cultural groups—Cubans and Vietnamese—

10. White Tombstones in Nha Trang

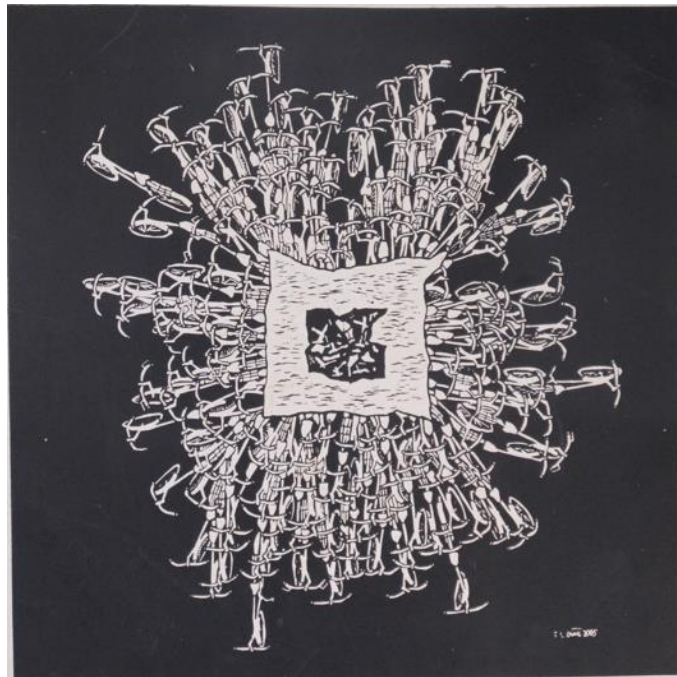
Từ chừng nào mà mấy người Nga có ảnh hưởng cực kỳ lớn tại tỉnh TP Nha Trang.?

Tôi tự nhủ / tự hỏi mình . Chẳng lẽ phần lớn người Nga xuất hiện qua biển ngay hay sao?

Xong rồi tôi cũng hỏi bao nhiêu người địa phương địa bản khác. Suy cho cùng ai cũng nhất định

Sự ra mắt của nó

11. Dung Doors and Bikes

12. November 2016 Hanoi, Mr Trump phan mot

Obama so hai, Bun cha j

13. 3rd Wife

Ash Mayfair's first feature length film *The Third Wife* is a visually captivating and narratively portrayal of

A refracted version into the past
Gender struggle and Confucian hierarchy
Poetic lens into

A vision of maternal fracture in 19th century Vietnam. In fact, while the story is

14. Hóa Chất, Chết Độc.

Vietnamese artist Dinh Q. Le's 2019 installation *Pure Land* is a multi-media artwork comprised of both sculpture and photographs. Shinning porcelain icons are carefully positioned across the floor, and large-scale silver plate UV-photographs hang on the red walls of the exhibition space. This essay suggests that through both sustained looking and an absorptive bodily engagement, Le's *Pure Land* offers a gothic reconceptualization of landscape, trauma and memory in contemporary Vietnam. In brief, *Pure Land* reveals the indelible stains of environmental degradation, scars of social abjection, and recursively suspended narrative of an imaginary (unknowable, collective and ghostly) Vietnamese past.

How is this the case? What exactly do the myriad plastic aesthetic forms in Le's *Pure Land* exhibition reveal? Where do the ecological scars of history, hauntings from the Southern Vietnamese delta, and future ellipsis of time coalesce in Le's artwork? Here I show how a new liminal shape of historical longing, liquid materiality and phenomenological experience emerges in the poetics of Dinh Q. Le's aesthetic vernacular.

At first glance, it may appear as if Dinh Q. Le's spatially conjoined aesthetic objects portray some fantastical otherworld of sublime beauty and religious ecstasy. Indeed, from a certain vantage, the historical valences for Le's sculptures do summon forth both a lexicon of Buddhist iconography and western religious sculpture (perhaps Gian Lorenzo Bernini 1647 *Ecstasy of Saint Theresa* the most potent analog). Concurrently, the initial gossamer reflections of *Pure Land* also, too, conjure a vernacular of postmodern shimmer and gloss, glisten and polish. However, as one continues to look, it becomes clear that these types of visual impressions are a mere surface layer (base, ornamental façade), a varnish concealing the pathos of Le's larger artistic project.

Rather quickly, viewers begin to sense a kind of apparitional affect, and the evocative aesthetic forms of his work begin to unveil their spectral materiality: Le's *Pure Land* is a visual elegy—a tactile graveyard of twin bodies, a phantasmatic landscape of imaginary lotuses—intended to ‘justly remember’ (think Viet Thanh Nguyen and *Nothing Ever Dies*) the victims of agent orange: children and mothers, environment and atmosphere alike. A more appropriate set of terms for Le's *Pure Land* would thus reconfigure the language of disfiguration and loss, rebirth and longing, deformity and suffering. Just inside the veil of Le's photography and sculpture resides this cosmogony of uncanny lotus reeds and fractured liquescent buds: visceral grotesqueries, necromantic iconography, and post-human aquatic forms create the textured surfaces of Le's plastic pictures and sinewy sculptural bodies.

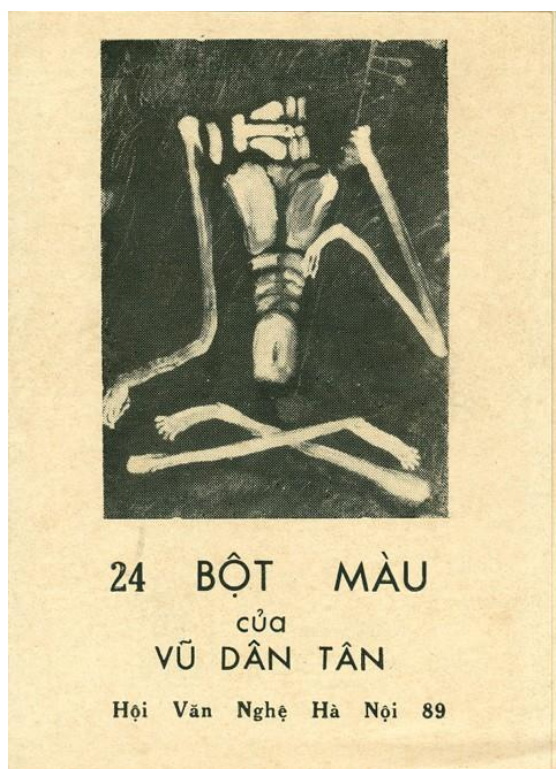
In order to approximate both the narrative pith of Le's work and aesthetic intensity of *Pure Land*, the essay first outlines in brief the historical background of this 2019 major installation piece. How can we understand the myriad confluences of image and history, materiality and memory floating just below the surface? Why is the idea of doubling such an insistent theme in the work—for example, consider how layered photographs depicting a matrix of sunken uteral images are seen adjacent to blossoming clusters of twinned embryonic effigies? And what kind of fragmented, narrative histories of trauma are embedded in Le's reappropriated photographic images? My work examines closely the themes of traumatic ecology, lost memory, and trans-human redemption (spiritual and imagined, embodied and historical alike) that continue to linger and mutate in Le's larger artistic project.

As a fundamental theoretical mode of entry into the work, I posit Le's art is perhaps at first most luminously revealed as a set of materialized ‘contact zones.’ Thinking of the potential imbued in matrix thresholds and postcolonial conception of encounter, we can begin to understand how a confluence of dialectical terms—memory and forgetting, body and spirit, fictive and real, death and rebirth—saliently emerge in Le's 2019 *Pure Land*: a revisualization of history and remaking of imagery are the lurking phantoms forces that construct this essay.

15. XXX Formosa, Dupont

Grey, hazy and thickly suffocating—the omnipresent haunting voice of alchemic Monsanto poison trapped in the skin of the torch sky touches still even the worn roots of an infinitely wounded arbor vitae tree planted once in eons past-gone infused with that Buddha giving eternal-life-elixir fog that stamp marked a phantasm howling ashy echo of a heated and dripping sluiced gash effusively rushing out seductive pamphlets for any of those most willing and able to catch the paper thin liquid vapor tears of sulfur percolating in the space between the murder of crows crying lightly in the sky and the translucent-burning solar-bubbling white-chemical-cream-dragon of liquidated screams where magnetic scaly tails and imagined sinuously gripping coils scare and scar rings-around-the-rosaries with those long-ago ghost-marked reptilian talons warmly worn-out and scrubbed clean dry to hang freshly tethered rubber hives of fleshy larvae boiling inside a red and yellow-puss-filled human cheek of bliss.

16. Vũ Dân Tân Phố Cổ, Đàn Piano—màu Sắc Tim tím tím

17. Bức Bát Họa, Nguyễn Hữu Huân

Biết điều tôn trọng người lớn đấy là kính lão đắc thọ
Đánh 83 mà nó ra 38 thì đấy là số may max nhọ unlucky
Nhưng mà thôi không sao !
tiền thì đã mất rồi không việc gì phải nhăn nhó
Nếu mà cảm thấy cuộc sống bế tắc hãy bốc cho mình 1 bát họ

Chẳng thể mà trong thời 'Bức Bát Họa'
Sau khi cái chính sách 'Cấm Vận' mới bị xoá bỏ
Nhiều khi

Ngoài những thông tin khái quát vả lại mối quan hệ giữa Mỹ và Vn ra thì

18. Nha Trang, Jungle Beach Storms

19. *Strandbeest* Drifting Alive: Otherworldly Sculptures of Theo Jansen

Contemporary Danish artist Theo Jansen first began constructing his massive kinesthetic sculptures, *Strandbeest*, in 1991 (Figure 1). Something about these ingenious marvels seems to make particular otherworldly sense in a place like Vietnam. ‘I wanted to construct new forms of life,’ is how Jansen himself describes the initial origins of his project. Along with this ambitious goal of innovating new life-forms, the artist also intended to restrict his use of materials. To create his first *Strandbeest*, Jansen would build only using electric cable tubes—a rudimentary tool for home building in Holland. This was more than intellectual or artistic goading. Jansen wanted to uninhibitedly explore the most naked mind creation. To begin the tableaux was blank.

Since the *Strandbeest* first iterations, these brilliantly engineered art objects have continuously evolved: shifting materiality, alterations in scale, innovative final appearances (Figure 2). In both form and content, the poetic sculptures explore a new frontier of both making and living—an ulterior domain where man and beast, stasis and mobility are complicatedly interwoven. The tender existence of Jansen’s levitating beasts reveals in their sincere humility and celestial spirithood a sublime ethos of otherworldliness. Most compelling, however, are the myriad ways Jansen’s creatures operate within a variegated landscape of interstices. This paper will explore these liminal spaces inscribed in the wanderlust ethos of his art forms. Specifically, I am most interested in three particular threshold that are part and parcel with Jansen’s dynamic sculptures. It is underscored by a question of what constitutes life.

Drifting along the beach, each of Jansen's *Strandbeest* autonomously glides with only the help of the wind: the creatures breathe in the natural landscape. His work evokes question of the Anthropocene, an ethics pulsating beyond the human, and the blurry edges of life outside the social.

Next, think of the geographic places central to Jansen's art. The fluidity of the environment is an essential aspect to the entire oeuvre of his work. *Strandbeest* move on the beach, playing in sand and the salty coasts of powdery rock. They walk in that fluid boundary space separating earth and sea. Last, I uncover an unspoken dialogic element to the work. This final aspect is twofold.

First, the materiality of Jansen's work is paramount. His sculptures are built from reused and recyclable materials; in many ways, *Strandbeest* are literally an apotheosis of waste. In a sense, his life-forms question the ontology of being even at the basest level of their production. In turn, they are creatures that can proliferate *ad infinitum*, living forever outside the imposed human constraints of need and use, excess and lack. It is also because of this ability to birth out of detritus that Jansen's ideal hope is for anyone, anywhere, and everyone, everywhere, to eventually construct their own *Strandbeest*. Self-generating kits are available for purchase.

20. George Michael 2016 Christmas

I was sitting in coffee shop in the Quarter when I overheard a few locals talking of Christmas 2016.

21. Street Culture and Slang, Văn Hóa Vĩa hè / Chém Gió

Bà ơi, lấy cho cháu cốc trà nóng.”

Gì nào, không mồm năm miệng mười nữa

Phải Chăng ...? chiếc xe máy

HIGHLIGHT—Tô Đậm

22. **Kobe 2020**, Rat Year Day: Đại Dịch mới bùng phát...Thiên hạ/công chúng còn bị mù mù cầm cầm

Tôi không thể quên được sáng hôm nọ. Hối ấy Conor mới sang lại chuyển ra lại HN mấy tuần.

Vẽ bức ảnh tranh, phác họa cho là nhanh chóng thì xem ra đầu năm ấy đã từng bắt đầu khai giảng qua lại,

Hình như toàn người dân ở đây thì bối rối, lộn xộn

Đầu tiên

Dù sao vì lẽ ấy các cái bước ra trên

Thực sự từ Đêm Giao Thừa * Lễ Ăn Tết Năm
Cái góc nào y như rằng bị ướt

cũng có tâm trạng khá là buồn rầu và khó chịu; sự ảm đảm tới trình độ mà nó khiến ra một không khí/ môi trường/bối cảnh chứa sự sợ hãi mà lại bao trùm kể cả mã cộng đồng tại thủ đô HN.

Nhìn ra

Mình gặp bao nhiêu trường hợp khó khăn

Dù ý tưởng này hơi hơi bị kiểu Ẩn dụ,
trên thực tế thì Bất kỳ nơi chỗ nào lẫn lan tỏa ra đến địa điểm gì

Ngoài cuộc hành trình sự thích nghi đối với văn hóa vỉa hè ra kể cả khi hậu lạnh lắm trong mùa đông

Thông thường tôi thì lại thích ngủ nướng một chốc lát

Dù sao đi nữa hôm đó mình nghe tiếng chuông báo thức cao cao to to nặng nặng—hóa ra lời nói/từ chữ chuẩn hơn mình nghe liên tục tiếng âm thanh ‘nhắc’ của mấy cái tin nhắn, chứ không phải là chuông báo thức thường lệ...

Chợt ra tôi thấy
rùng mình đây cả có cảm giác
ấy vậy mà mình nhận thấy rằng

Chẳng mấy chốc

Thật ra cho đến giờ—hơn ba năm sau—Cơn ác mộng này

Trên khắp nước trên thế giới

Nhiều khi mình cố hết sức nhớ lại thời đoạn đó mà suy cho cùng thì trí tưởng tượng bị hạn chế, hay nói ra kiểu khác để

Được giải thích như nào: liệu có phải sự nhạy cảm tâm lý

Cớ gì mà lại trôi buộc đầu óc tôi nhanh mấy chốc

Mặc dù Ông là người nổi tiếng
Sự đau khổ của cái chết đó đến mức

tôi cũng chưa trải nghiệm đó trong lòng mình do
tới cõi nào

Sở dĩ như vậy vì nhờ Kobe **trao giao sự chung thủy** /
Ông cầm trong lòng một khí chất, phong thái

Ngày ra đời, nó cũng được gọi là ngày giỗ,

Chắc vì thế
Cái gì và những nguyên nhân khác có thể lý giải

Trên mặt
Kobe không chỉ một Ông siêu cầu thủ mà lại
là một thần tượng bóng rổ ... giờ có vẻ cái thông tin này ai cũng biết

mà cho tới tận giờ
dù là ta hay tây—trong tờ báo NY Times hoặc mấy nhà triết học hoặc
Mãi đến sau này thì

Ông ấy không chỉ một vận động viên nổi tiếng vả lại một ** sự biểu tượng giỏi nhất

Chẳng lẽ **lại** ngoài sự nhận dạng **nó** ra thì Kobe cũng lại một người truyền cảm hứng khá

Trừ những người hâm mộ thê thảo, thì coi như bao nhiêu hàng triệu người trên thế giới

hay nói cho rằng toàn cầu

Người độc giả hãy cứ cố ý

Nói Cơ bản Kobe rút ra nhiều kinh nghiệm từ tuổi th

Chắc ảnh hưởng và các phạm vi tác động đó

Nó liên quan tới sự Tư duy của

Chẳng thể

Xứng đáng

Tôi đánh giá

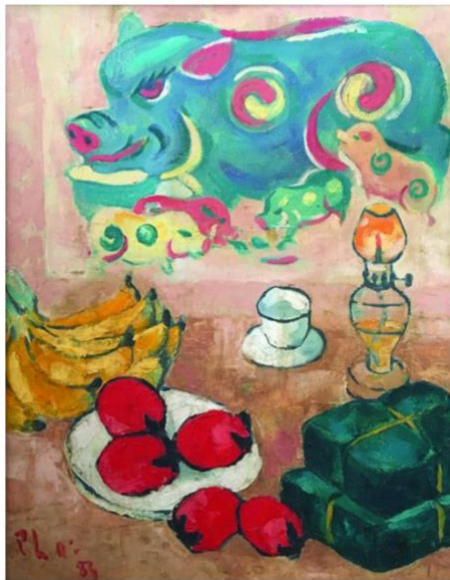
Sự cố gắng hiển

Có khi đời sống nó thấy như thiên hạ chẳng qua là một thảm họa lớn... vả lại

hình như nếu ta để ý thì

y như rằng

23. Bui Xuan Phai, Phantoms on the Wall

Bui Xuan Phai, *Tình Vạt* ngày Tet 1983

The great Bui Xuan Phai

Đạo này tại Hà Nội y như bát cù ai có thể nhận ra ngay nhưng bức tranh danh
hoa của Đại nghệ sĩ Bùi Xuân Phái.
Tuy nhiên, ít ai biết rằng ngoài ra các bức nổi tiếng nhất của Ông thì còn có mấy tranh khác

Mặc dù thương nhưng cảnh đô thị—mấy nhà phố cổ, vãn vãn—thực sự von cao sưu tập Ông
hoa sĩ dịch thực cũng bao gồm tác phẩm chân dung khoa than, phong cách những bức tranh
kiểu dân gian đầy vôi đỏ đất đỏ việc liên quan đến một lễ hội nào đó như chiếc trên đây.

24. Hoi Hoa, Nghe Sĩ Duong Dai Ly Tran Quynh Giang

This essay explores the work of contemporary Vietnamese artist Ly Tran Quynh Giang through a lens of ecocriticism and queer identity politics. I uncover the pathos of Giang's pictures—their often thinly veiled mythical content and psychosomatic localized vernacular—through an art historical method of intertextuality and careful close-looking. I would call the intervention a kind of ecologically minded analysis attuned to both visual juxtaposition and post-human factors.

What do we encounter in Giang's poetic visual world? How do the stakes of representation and narration function across time and space in her work? Why is her unusual aesthetic vocabulary a helpful interface to the matrix of images bombarding mass-media and popular culture in contemporary Vietnam? Perhaps even Southeast Asia more broadly? These questions and other undergird the project.

In order to reveal the full stakes of Giang's project I perform a kind of feminist queering, and in turn suggest that her visual constellation of post-human motifs—a vertiginous world of bleak creaturely life, fractured human social identification, and scattered remnants of environmental decay—ought to be read as an necromantically animate, and subversive set of cultural icons. Giang's best paintings have a life force; their refugee spirits create an atmospheric world of their own. As emotively absorptive objects, her paintings subterfuge both the leveling discourse of mass-media politics, and also, too, the farcical legibility of images disseminated throughout popular culture. New research in art history is helpful here, as much scholarship has begun to privilege both an ecological turn and also the role of trans-human aesthetic actors. In conjunction with the visual import of environmental studies and critical media analysis, I situate Giang's oeuvre within a wider sphere of Anthropocene politics and liminal semiotics. Consider here a few examples from her aesthetic dialect.

Hồ đi đâu 1 [Where did they go 1?] was painted in 2013. The uncanny picture shows a languidly posed, phantasmatic creature—a quixotic amalgam of human and animal—standing in the frontmost register of a forest landscape. In this transhuman portrait of otherness, a rabbit's face, owl's eyes and woman's body converge to form some otherworldly beast. Nude and disheveled (with hands furtively disappeared), the mythic apparition emerges within a fraught ecological non-site. In this anonymous gothic environment composed of muted clay-yellow tones and organic mud-colors, a mordantly green-hued sky melts into a sharply ciphered thicket of orthogonal grass shards.

Ly Tran Quynh Giang, *Ho di dau 1*, 2013

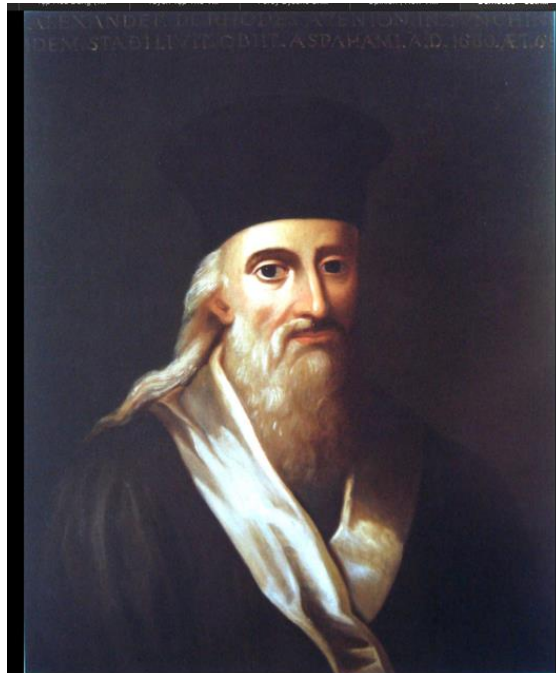
Completed three years after her first solo exhibition ‘Nay, Om a? [Oh, Sickness?]’ (2010), a show consisting of twenty-five oil paintings at VietArt Gallery in Hanoi, *Ho di dau 1* represents an archetypal picture from Giang’s larger oeuvre. After viewing the scope of Giang’s work one slowly perceives that a grotesque milieu of environmental degradation, transhuman experientiality, and fleeting self-expression are reoccurring embodiments that populate her work.

As a final example, consider the recently completed 2018 series of paintings *I see in the Garden*. In this picture, two *trans-actors* reside in some uncanny interior space; twinning human-like spines are topped off by kaleidoscopic owls’ turning-heads. Freud’s *Sandman* and Apichatpong Weerasethakul’s *Cemetery of Splendor* are the kinds of interpolating forces subliminally at work. Here, at last, Giang’s melancholic personal visions and complex anthropomorphic subject matter meet; horizonless post-human landscapes reexamine both the foundational ground of narrative teleology, as well as human-animal-spirit relations to the natural world.

25. The Birds of Alexander Rhodes

They say he loved to listen to people talk;
 I guess it must have sounded something soft,
 a swerved noise
 buoyant and seamless
 skirting along a sky wave of silk.
 Words and phrases, soulful barbs and wired
 single syllables that tinge
 Curled mouthy orbs

in grace airful pipes
 effervescent undulations in the wind.
 Towards a novel torque, a new twist.
 It was and always will be
 language that is
 a colorful vernacular of local dialect
 some soft chirping chatter,
 sinuous signs
 smooth helictical dove couples
 rhyming in lyrical romance,
 a romantinc bird language of its own.

Phong thái
Khí chất

26. Lái Xe Đạp – di di lai lai trong vòng cả nam đầu tiên thì mình

27. Ăn phở tại Khu Bách Khoa – Sáng

Gió thổi mát mát

28. Lên Núi Sapa—bạn nhỏ ; em nọ vừa khôn vừa cham chỉ vừa OK My

29. Bọn mình Khám phá TOILET

Mùa Thu năm 2005

30. Chả cá – Mắm Tôm –

31. Nhà Nghỉ coi như là sao... Zoi Oiii – phạm vi hiểu biết của anh khá là b hạn chế

32. Cậu có biết là ý nghĩa của ĂN cơm ...?? xong Rồi Ăn phở tiếp chứ

33. J – Gì là Gì – lúc anh mới hiểu được chữ đó 2006 WORLD CUP

Hôm nọ mình mới bay từ Mỹ ra

Chuyến Qua Nhật bản ...

Rốt cuộc Buổi tối, gần gần 0000 giờ -- gần gần là đêm khuya

34. Ăn Tết – về Quê , quê hương bản thân mình

35. Nhờ mấy cô thầy giáo

Thì sau ít giờ, ngay cả một vài lớp học đầu tiên

Tôi mới được bắt đầu giao lưu giao tiếp với toàn bộ nhân dân tại HN

36. Buôn dưa lê bán dưa chuột; chém gió

Hang Trong—PUKU, cái quan no

BABBLE, locquacious garbage !

Mồm miệng đỡ chân tay

Đường Chân Trời

Xanh Da Trời

Mắt cá chân

37. Vincom mua hè, mua hạ đó – Xem phim liên tục //

Lên trên gác Chơi Game Lúc trẻ thì tôi cũng từng thích bốc đầu

38. Vào miền trung –

Đặc biệt là Huế / Hội An / biển trước những cái Công Ty Hoa *có phải ng Hoa Kỳ/Mỹ
Trắng như Anh đâu /mà Trung Quốc chứ / Han Quốc // có điều Bắc Triều Tiên

Phạm vi ảnh hưởng

Trải qua kinh nghiệm

39. Quán ăn Bún Bò Nam Bộ -- ngon đã man thật chứ 2006

Mùa Hè năm đó, V

40. Nhà Hàng Quán Ăn Ngon . quá tuyệt vời

41. Cứ coi như tôi là—giả vờ giả vệt— nầy nơ

Làm sao mà chúng nó ‘sinh sôi nảy nở’ nhanh chóng như vậy. Có gì mà kích động nó
Bản năng

42. Bị phê nặng – một bữa trưa tại chợ

Gần nhà mình – A2 hoi xua

Hồi đó hình như khu vực Bách Khoa vẫn còn một dòng chảy nhỏ nhỏ siêu siêu chạy qua trường DH. Dù nước nó khá bẩn thiu và hôi hám
Sự dũng cảm của mấy người đàn Ông câu cá

43. Cafe Sữa Đá – Nâu Đá chứ -

Ông Họa Sĩ – nó mới giới thiệu mình với câu cửa miệng đó, nó là một số mấy...

Sự Phân Tâm, Chống lại
Đánh lạc hướng

44. 2007 Hà Giang, nghèo cực mà; bị say xe

Ngoài ra, anh cũng quên bằng, quên khuấy các loại thuốc,
viên thuốc tâm lý – thuốc làm đỡ đau bụng, đau buồn... vân vân như vậy

45. “Khiêm Tốn bao nhiêu cũng chưa đủ, tự kiêu một chút cũng là thừa.

46. Võ An Khánh—Một Nhiếp Ảnh Gia Vô Cùng Vô Biên

Swimming in air
Afloat on the edge
The sensuous province of boyhood
A playful cohort of yogic warriors
Agile bodies a morning break
Their patterned synchronicity totters

A balancing act afar
Outside any mechanics of labor

Monotonous work stepped aside

Bare feet dot the grass terrain
Wisps of earthen soil
Shrubbery spewing atop
The glassy cauldron bubbling below

This slowly cast dream of the calm
A lush panorama of romance
Comradery in flight

47. Bún đậu mắm tôm

Địa Điểm trên đường...

Lúc mình mới nhận ra các loại cái đồ ăn đồ uống là ngon nhất – thí dụ
Sáng ăn Bánh mì trứng *thêm j cũng được; trưa ăn cơm bụi sinh viên hoặc Bún Chả *

*đương nhiên giữa các cái giai đoạn giờ đồng hồ mình uống nước chanh, nước cam, sinh tố bơ
mãng cầu ** tối thì ăn Chả Cá , coi như bún, rau thơm...

Tục Ngữ và Thành Ngữ như sao – tác động như là thế nào

48. Chiếc xe máy – chơi linh tinh; như chúng mình Đánh bóng mặt đường

Xin Quý vị khán giả, thì

Dưới góc nhìn tôi thì những

Lúc đó thì mấy người thanh niên (như các bạn choai choai)

Ăn nói cực kỳ **chất cha chất chưởng**

Nó khẳng định lại

49. U ời, Hai Chân mình đều b bấn thiủ -- Ok... “Ngằm cả hai chân vào nước muối gừng mình cho là sạch sẽ nhé.”

50. Giặt Quần Áo với mấy bạn đồng chí đến từ CAM Pu Chia – mà thật sự chúng nó chả biết mấy về “sự chia sẻ” kiểu Hiihihihihi

51. Kiểu THỎA Hiệp là gì ...

Biện pháp thoả hiệp // biện pháp cực đoan

52. “Người ời người ở đừng về...” Chia buồn

53. Nhà Hàng Bắc Triều tiên // Hàn Quốc

54. Cafe Lâm

55. Mai Hắc Đế

56. EMMMM WOWY // Đèn Vâu

NOTES

Mày sẽ không biết **mày đã từng may mắn tới cỡ** nào
Cho tới khi mày hiểu được sự nhẹ nhõm của một cái thở phào
Ta chỉ muốn được yên, đừng nỡ nào

Bùi Xuân Phái, Tâm Tư Nghệ Thuật

200. For a long time now we artists have become craftsman, machines to painting of a sort. In order to make money and sell pictures we coyly paint. Skillfulness and mastery as paramount. **Người ta** Folks **seem to** boast when a reputation has been built or are making money; **what's more and truly ridiculous it is** these same people who disrespect us artists yet to reach notoriety or breakthrough to the **economic** market. Truth be told many it seems that many of these ‘successful’ folks lack talent, their own artistic vision in fact surpassed by those other artists.

201. A great artist isn't necessarily great forever, especially if unable to at once both maintain and develop one's art. One's skills can run out, dissipate even becoming crude.

202. **In truth** there is a wide variety of attractive and engaging mediums of art making. For example, consider music. I have a good friend, a painter colleague, who is passionately smitten for music. Even more than **his** love of painting. This guy just loves music, really only loves listening to music. I truly commensurate (**feel for**) with my old friend. In fact, because this is the case there is indeed no recourse for him to develop his painting. Oh, don't think to yourself in the future when I have zest again, passion in painting will reappear? When? How?

203. There are a lot of painters who give up painting, or delay infinitely, and seem to be okay with this. These kinds of artists are in decline, slowly **fledgling**. Often for these types even the act of viewing pictures is no longer inspired or inspiring.

204. Maintain your creative energy and output. An artist can't be sick or weak or misaligned to make work, if so they just can't do engage. Trying to complete even just the smallest take is a drain, resulting in a desire for nothing more than to take a break, rest and lay down.

This kind of sadness is heavier than weakness in old age. One's zeal for paint and painting lost. For god's sake, is this death or the coming of it? This is a impendent sign of departure, an acute symptom of the end. And not a kind of motivated expiration or farewell impetus at the behest of novelty in painting.

205. Picasso once said that the power of art is stronger than he, perhaps even all mankind. It (Art and Painting) is a force that motivates us to follow. Actively follow to engage its will, in order to trace its path (the painter).

206. Embrace the contingent. Don't deceive yourself that there the process of painting is a single volitional act. Unbeknownst encounters or unsolicited Ideas may enter the scene of work. It also may be that indeed nothing intervenes with the work, and one remains completely in control of the paint; in this case, it is just as likely one's picture is finally, alas, basic and uninteresting.

189. (p. 96) Why is there no longer interest in painting? Is there no anecdote? Is this not curable and we artists are bluntd, destined to dullness. With our talent languishing and skill idle are we unable to act—stir up any gusto or zest? Just bored with the making and tired of life? Because of life in poverty we have to merely scheme, scrape away to make ends meat? Even if indeed these excuses are reasonable, one still has to seize accountability: You don't paint because in fact you have nothing to say; you're lost those faithful ideals and self-confidence is weening.

190. People are generally fallible and quite weak-minded. Because of this human flaw there is a tendency to not speak truth. Whereas the masses drift mercurial lusting for fame, wealth and power, artists seem to have a notable integrity. They hold some some intangible force within. Don't assume artists seek a reputation or praise: this truly depends on the individual. There is no such thing as a universal, everyone is singular. Artists indeed have many abrasive traits—rude characteristics in fact often even more exacerbated than anyone. However, there isn't much to complain about regarding an artists dispositon; although governed by the same societal rules and systems, they don't ruse others or deceptive scam. That said, why don't we choose to the see the excellence artists' embody?

The benevolent ideals and true beauty they strive to follow? Their nature is surely as complex as a swirl of angels and demons.

191. Philosophy is empty. It's one thing to talk about it and something else to enact, or to .

Bà Lão Ân Xin

Ngôi day cho do ngồi đây cho đỡ

Khoan đi da

Bon Chau Bọn Cháu

Khoan hay đi khoan hãy đi

Ai lại thế – who is like that/no way/why would i;

25.6.24. El Cerrito

Giúp căng tường dưỡng chất cho cơ thể

Now. 11. 7.2024 Jeff's birthday

ESPY, Willie Mays

The Melodrama;

Collective,

Social Ritual

An agreed upon

Gatorade Paige

Candace Cooper Flag ...

'Louisiana'

a. Lil Wayne, gymnastics, Lamar Jackson →

B. now Drew Brees (September 2006); New Orleans

Nick Saban (LSU; Alabama)

Bill Walton, Jerry West with Kobe Bryant;
preaching

Gleason, Steve; ALS; family; (his painting; eclipse teal landscape)

*Strange ritual for the collective; to grieve collectively; mourning from a distance

...___... 'Unconditional love'

Open-heart; 'uniting humanity'

To be courageous—one must face loneliness

'Courageously

Show our vulnerabilities,'

Help,

The Question of contrived pageant

